

Levon

ไพลเยอร์
เกมชยะ
เกิดใหม่ในฐานะ
ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

12

EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) 셜리

알터 왓

บุบโทกี / บม แปง

บทที่ 355 บทเวที (6)

อียอร์มผู้เป็นพี่น้องตามทะเบียนบ้านกับควอนเรนา

หลังจากควอนเรนาได้พบอียอร์มเมื่อช่วงเทศกาลชู้ซอกที่ผ่านมา ไม่นานนัก ท่าทีของเธอก็ดูแปลกไป ฉันจึงลองตรวจสอบดู

และผลจากการตรวจสอบคือ ไม่มีปัญหาอะไรเป็นพิเศษ

อียอร์มเป็นคนที่ใช้ชีวิตอย่างสุจริตจนแทบไม่น่าเชื่อว่าเป็นลูกสาวแท้ๆ ของพ่อแม่บุญธรรมที่เคยรังแกควอนเรนา

ถ้าไม่นับว่าเธอสังกัดบริษัทนมกุ้งอุตสาหกรรมต่างมิติ แคมยังอยู่ฝ่ายกิจการหนึ่งละก็...

แต่ต่อให้ฝ่ายบริหารระดับสูงของนมกุ้งกรู๊ปจะมีปัญหา ก็ไม่อาจสรุปได้ว่าพนักงานใหม่ที่เพิ่งเข้าทำงานจะเข้าไปพัวพันกับจอมบงการด้วย

ยิ่งไปกว่านั้น แม้จะนับเฉพาะพนักงานประจำของบริษัทน้ำมันอุตสาหกรรมต่างมิติ ไม่ใช่พนักงานกรู๊ปทั้งเครือ ก็ยังมีมากกว่าหนึ่งหมื่นห้าพันคน และตัวเลขนั้นยังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามการขยายตัวของตลาดอุตสาหกรรมต่างมิติ

“รู้จักกันหรือ”

“อ้อ พี่สาวฉันเอง!”

“อ้อ พี่สาวคนนั้นที่เคยซื้อไอเท็มอาวุธให้เรนาใช่ไหม”

พอได้ยินว่าอีกฝ่ายเป็นพี่สาวของควอนเรนา เด็กๆ ในห้องก็หันไปมองอียอริมด้วยสีหน้าอยากรู้ อยากเห็นเจ็ยินดี

อียอริมที่ดูอิดโรยเล็กน้อยยืนเหม่ออยู่ครู่หนึ่ง จึงสังเกตเห็นควอนเรนา จากนั้นเธอก็ยกมือขึ้นโบกทักทายน้องสาวเบาๆ

แต่ก็ไม่ได้แยกตัวมาหาพวกเราในทันที

ดูเหมือนเธอจะกำลังขออนุญาตหัวหน้าเพื่อออกมาทักทายน้องสาวและเพื่อนๆ สักครู่ แต่หัวหน้าของเธอดูไม่เต็มใจจะอนุญาตสักเท่าไร

“ไม่ให้หักทากันเลยเธอ ที่นั่นเข้มงวดชะมัด”

“ไม่ใช่เวลางานด้วยซ้ำ ทำไมต้องเคร่งขนาดนั้น”

“หรือเพราะกำลังทำกิจกรรมเป็นกลุ่มอยู่?”

รุ่นพี่ปีสอง ห้องศูนย์เจาะลึ้นพลาจวิเคราะห์แบบนั้น
ซึ่งทุกข้อที่พวกเขาพูดมาก็ฟังดูมีเหตุผลทั้งหมด

โชคดีที่ดูเหมือนเธอจะคุยกับหัวหน้ารู้เรื่อง อียอริม
จึงปลื้มตัวมาหาพวกเราได้ในที่สุด แต่กระนั้นด้านหลังเธอก็มีสองสามคนที่มองมาด้วยความไม่พอใจ

เข้าใจนะ ว่าพอเป็นกิจกรรมกลุ่มเลยต้องเข้มงวด แต่
บรรยากาศฝั่งนั้นดูไม่ค่อยดีเอาเสียเลย

ควอนเรนนาหักทากพี่สาวด้วยสีหน้าดีใจปนรู้สึกผิด

“สวัสดีค่ะ พี่! คุยตอนนี้ได้หรือคะ”

“อืม เพื่อนๆ เหนอ”

“ค่ะ! อ๊ะ คุณครูก็มาด้วยนะคะ”

ควอนเรนาแนะนำพวกเขาอย่างรวดเร็ว

อียอริมยื่นนามบัตรให้พวกเราทุกคน พร้อมทั้งบอกว่า
ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับควอนเรนาให้ติดต่อเธอได้ทันที

“แล้วพี่ได้ให้สัมภาษณ์หรือยังคะ”

“ยังเลย พอดีออกไปทำธุระนิดหน่อย... ที่จริงพี่ก็ไม่ได้สนิท
กับผู้เข้าแข่งขันเท่าไร ถ้าถูกถามก็คงตอบไม่ได้หรอก”

“เอ๊ะ? ไม่ได้อยู่แผนกเดียวกันหรือคะ”

“อยู่แผนกเดียวกันแหละ แต่เขาออกไปทำงานข้างนอก
บ่อย ก็เลยแทบไม่เคยเจอกันเลย”

บทสนทนาไม่อาจดำเนินต่อไปได้นานนัก

เมื่อเสียงที่ค่อนข้างแข็งกร้าวดังขึ้นตัดบทอียอริม

“...คุณอียอริม ยังตกทายไม่เสร็จอีกหรือ”

“ขอโทษค่ะ! จะไปเดี๋ยวนี้แหละ... ถ้าอย่างนั้น ไว้เจอกันใหม่
นะ”

ควอนเรนาเผยความเสียหายออกมาขณะที่อียอร์มค่อยๆ
เดินห่างออกไป แต่เธอก็อดใจไว้แล้วส่งพี่สาวกลับไป

“ไม่ใช่เด็กประถมสักหน่อย จำเป็นต้องเดินรวมกลุ่มกัน
ขนาดนั้นเลยเธอ”

“พวกนายอาจจะไม่รู้ หัวหน้าบางคนนะ แค่เห็นลูกน้อง
ลุกจากที่นั่งระหว่างงานเลี้ยงบริษัทหรือตอนทำกิจกรรม
รวมกลุ่มพนักงานก็แทบจะสติแตกแล้ว พวกคนใหญ่คนโต
ของนัมกุงอาจเป็นแบบนี้ก็ได้”

“อืม... ดูแล้วไม่น่าจะเป็นแบบนี้ละ”

ยงเจกอนเสริมความเห็นของคู่หูกิมซานวังซาน

“คุณอียอร์มน่าจะอยู่แยกกับคนอื่นมาจนถึงเมื่อกี้ละ ไม่ใช่
ว่าเธออยู่ในอาคารมาตลอดเธอ เพราะเสื้อผ้าไม่ได้ติดไอน์
เหมือนคนอื่น”

“ระหว่างที่คนอื่นให้สัมภาษณ์ด้านนอก เธอน่าจะกำลัง
ทำธุระอยู่ในอาคารนะ”

ฮวังจีโฮพูดเสริมขึ้น และนั่นเองก็เห็นด้วย

ด้วยความที่อีयर็ิมเป็นพนักงานใหม่ เธอจึงอาจจะยัง
ดูแปลกแยกอยู่บ้าง

“ถ้าได้เจอกันตอนกำลังทำธุระ ก็คงคุยกันได้สะดวกกว่านี้
หน่อย”

“นั่นสิ...หวังว่าคราวหน้าจะได้คุยกันนานกว่านี้นะ”

เมื่อทั้งความแปลกใจไว้ข้างหลังแล้ว พวกเราก็คุยกันต่อ
สักพักก่อนจะเดินไปนั่งตามเก้าอี้ที่ถูกระบายไว้

ยังคงนอนกวาดตามองรอบเวทีเพื่อหายอมจุนยอล
ส่วนสวิงจีโฮกำลังคุยกับฮันอีพลางหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

พอเห็นภาพนั้นแล้ว ก็อดคิดไม่ได้ว่าฉันจะกังวลเกินเหตุ
ไปเองหรือเปล่า

รอบไฟนอลจะดำเนินรายการในรูปแบบการถ่ายทอดสด
แต่ช่วงเวลาที่ต้องเปลี่ยนเวที เครื่องแต่งกาย จัดไฟ หรือ
เตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ จะถูกคั่นด้วยการฉายรายการที่อัดไว้
ล่วงหน้า หรือไม่ก็เป็นช่วงพูดคุยระหว่างผู้เข้าแข่งขัน

ในช่วงถ่ายทอดสดจะนำเสนอเพลงใหม่ที่ผู้เข้าแข่งขันได้รับมาจากนักแต่งเพลง พร้อมกับการแสดงร่วมกันของทั้งสามคน ส่วนช่วงบันทึกลวงหน้าจะให้แต่ละคนร้องเพลงที่ตนเองเลือก

แม้จะเป็นการอัดรายการไว้ลวงหน้า แต่การมีผู้ชมอยู่ด้วยจะทำให้ภาพที่ได้ดูดีกว่า ผู้ที่เข้าร่วมการสัมภาษณ์ทั้งหมดจึงถูกระดมพลมานั่งเป็นผู้ชมในระหว่างการถ่ายทำด้วย

เจ้าของเวทีที่บันทึกลวงหน้าคนแรกคือ ยอแรฮุน

“เอ๊ะ เพลงนี้...!”

“คงจะเอาเพลงจากแบตเทิลแรปฟรีสไตล์วันแรกมาเรียบเรียงใหม่แน่เลย!”

ตอนแรกยังนึกไม่ออกเพราะได้ยินดนตรีประกอบที่ไม่คุ้นหู แต่พอเนื้อร้องเริ่มขึ้น ก็มีผู้คนนึกขึ้นได้บ้างประปราย

เนื้อหาที่ยอแรฮุนแรปออกมาเป็นเหมือนการยั่วยุให้ต่อเวลาการแข่งขัน

จากนั้น บนจอด้านข้างเวทีก็ปรากฏภาพศิลปินฮิปฮอป
ที่เคยแบตเทิลแร็ปฟรีสไตล์กับยอแรฮุนลุกขึ้นจากที่นั่งกรรมการ
แล้วกระโจนขึ้นเวที

กล้องจับภาพตามอย่างไม่ตื่นตระหนกราวกับเป็นคิว
ที่นัดไว้ล่วงหน้าแล้ว

แร็ปเปอร์ทั้งสองยืนประจันหน้ากัน ก่อนจะเริ่มสาด
ถ้อยคำแลกแร็ปอย่างดุเดือดนานหนึ่งนาทีเต็ม เป็นโชว์ที่แสดง
ให้เห็นความเข้าขากันอย่างสมบูรณ์แบบ

หลังจากไฮไฟฟ์กับยอแรฮุน ศิลปินฮิปฮอปคนนั้นก็เดิน
กลับไปนั่งประจำตำแหน่งท่ามกลางเสียงเชียร์ ถัดจากนั้นก็เป็นที่
เวทีเดี่ยวของยอแรฮุน

“ขอบคุณครับ!”

จบการแสดง ยอแรฮุนก็โค้งคำนับให้ญาติโยมที่ตามมา
เชียร์ เสียงเชียร์ยังดังไม่ขาดสายแม้ในขณะที่เขาเดินออกจาก
เวทีไป

ทั้งที่เป็นแค่การแสดงผ่านหน้าจอ ไม่ใช้การแสดงสด
แต่คุณภาพของมันกลับทรงพลังจนน่าเหลือเชื่อ

“ว้าว... เก่งจริงๆ”

“เป็นเวทีที่ยอดเยี่ยมมากจนเกือบจะสร้างแรงบันดาลใจ
ให้ฉันได้เลย”

“...แต่ก็ยังไม่เท่ามิโรของพวกเราหรอก! ไม่มีทาง!”

“...พวกคนทรยศ เชียร์มิโรสิ!”

“พอได้แล้ว ไปนั่งที่ของตัวเองเลย!”

แม้รุ่นพี่ปีสอง ห้องศูนย์จะบอกให้เราสำรวจ แต่พวกเขา
ก็เคลิ้มไปกับการแสดงของยอแรฮุนไม่ต่างกัน

“เวทีต่อไปเป็นของใครนะ?”

“เป็นคนที่ทำงานบริษัทเดียวกับพี่สาวเรนา”

“โอ้ นั่นมิโรก็เป็นเวทีสุดท้ายสินะ?”

“เฉพาะการอัดล่งหน้านะ ส่วนตอนออกอากาศจริง จะเรียงลำดับยังไงก็ไม่รู้เหมือนกัน”

ระหว่างที่เตรียมเวทีถัดไป อุปกรณ์ประกอบฉากและ เครื่องมือบนเวทีก็ถูกยกเข้ามาแทนที่ของเดิม

คนที่อยู่ด้านล่างจะมองเห็นอุปกรณ์ถูกขนย้ายไปมา ใต้เวที แต่ดูเหมือนขั้นตอนการรักษาความปลอดภัยจะเข้มงวด มาก เสียงโต้เถียงระหว่างเพลเยอร์ที่รับผิดชอบด้านความปลอดภัยกับบริษัทรับเหมาดูแลอุปกรณ์เวทีจึงลอยมาให้ได้ยิน จากที่ไกลๆ

แมงฮโยดนมองภาพนั้นด้วยสีหน้าที่ค่อนข้างไม่สบายใจ

“...”

“ฮโยดน เป็นอะไรไปเหรอ”

“ทำไม หิวเหรอ”

“เปล่า แค่รู้สึกว้า...ตอนเข้ามาที่นี่ ขั้นตอนการรักษาความปลอดภัยมันเข้มงวดเกินไปหน่อย”

แล้วมันมีปัญหาอะไรล่ะ

ชาวอลเซอิมเองก็ดูเหมือนจะคิดเหมือนฉัน จึงมอง
แมงฮโยดนด้วยใบหน้าฉงน

แมงฮโยดนลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้น

“...ที่ไหนเข้ายาก ก็มักจะออกยากเหมือนกัน ฉันแค่คิด
แบบนี้แหละ”

“อ่า...”

ชาวอลเซอิมกับแมงฮโยดนใบหน้าหม่นหมองลงพร้อมกัน

สำหรับเวทีที่ต้องผ่านขั้นตอนการรักษาความปลอดภัย
อันเข้มงวดกว่าจะเข้ามาได้ ชาวอลเซอิมน่าจะนึกถึงงานประมุข
ห้วงฝันมา ยา ส่วนแมงฮโยดนคงนึกถึงไฟต์คลับ

พอเห็นท่าทางนั้น ก็ทำเอาหัวใจฉันเจ็บแปลบทันที

...คนส่วนใหญ่ที่อยู่ที่นี่ในตอนนี ล้วนเคยตกเป็น
เป้าหมายทั้งนั้น

ชาวอลเซอิมและแมงฮโยดน ต่างก็เคยอยู่ภายใต้อิทธิพล
ของจอมบงการมาก่อน แต่ก็หลุดพ้นออกมาได้

และไม่ได้มีแค่สองคนนี้เท่านั้น

ยงเจกอนผู้เป็นเป้าหมายหลักของจอมบงการ

แจกัลแจกอลที่ลี้วล้อของชเวพยอนดีกพยายามกำจัด
แต่ล้มเหลว

แล้วก็ยังมียีกหลายคนที่เกี่ยวข้องกับนมกุงกรุปด้วย

ในอดีต นมกุงกรุปเคยจ้างเล่นงานสถานรับเลี้ยงเด็ก
อินกวังฮันบิต เพื่อหาประโยชน์จากโครงการในย่านพัฒนาใหม่
โดยที่เนื้อแท้คือโครงการเทอร์มินัลพลังใต้ดิน

และเด็ก ๆ ในห้องเราก็เข้าไปพัวพันเรื่องนั้นด้วย

อันที่นมนมกุงกรุปเคยเฟื่องเล็งแต่ล้มเหลว

ควอนเรนาและมินกือรินที่ถูกลากเข้าไปพัวพันระหว่าง
เดินทางไปทำงานอาสาสมัคร

และหวังจีโฮแห่งหวังมยของกรุปที่ภายหลังเข้าปกป้อง
สถานรับเลี้ยงเด็กอย่างออกนอกหน้า

และยังมีมกุฎราชกุมารีที่แมตตอนนี้จะยังไม่รู้ว่าเกี่ยวข้องกับ
จอมบงการแค่ไหน แต่ก็เป็นที่แน่ชัดว่าเขาตกเป็นเป้าหมายของ
สัจจะสามอัศวิน

การที่คนจำนวนมากนี้มารวมตัวกันเป็นเวลานาน
ในสถานที่ปิดตายที่ไม่ใช่โรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์ถือเป็นโอกาส
อันหาได้ยาก

ถ้าให้พูดกันตามตรง นี่ก็ไม่ใช่ตารางกิจกรรมอย่าง
เป็นทางการของโรงเรียนด้วย ระดับความปลอดภัยที่องค์กร
ภายนอกจัดเตรียมให้ได้จึงต่ำกว่าโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์มาก
และการเตรียมรับมือการบุกโจมตีก็หละหลวมกว่า

ถ้าฉันเป็นจอมบงการละก็...คงไม่ปล่อยโอกาสนี้ไปแน่

จนถึงตอนนี้ หน้าที่จอมบงการวางไว้ก็ถูกฉันขัดขวาง
ไว้ได้แทบทั้งหมด

ถ้าพิจารณาจากพฤติกรรมสุดท้ายของจอมบงการ อาจจะยังพูดได้ไม่เต็มปากว่า ฉันทุณขมาตโดยการกีดขวาง ทุกตาเดินได้อย่างหมดจด แต่ไม่ว่าจะอย่างไร โรงเรียนม.ปลาย อีนกวงก็ยังคงปลอดภัยดี

ถ้าฉันเป็นจอมบงการที่อยู่เบื้องหลัง และพบว่าหมาก ที่วางไว้เกี่ยวกับโรงเรียนม.ปลายอีนกวงถูกปิดตายหมดแล้ว ละก็ ฉันก็คงเริ่มคิดหมากชุดใหม่ขึ้นมาเพื่อรับมือแทนแล้ว

หมากที่กล้าได้กล้าเสียกว่าที่ไม่จำเป็นต้องวางในเกม

ไม่ใช่ว่าไม่มีกลางบอกเหตุ

คำพูดที่ซงแดซอกกับฮวังจีโฮเคยพูดผิดขึ้นมาในหัว

‘ดูเหมือนทางห้องวิจัยจะมีเรื่องด่วนอะไรสักอย่าง’

‘ดูเหมือนว่าแผนผังวังจันทราระจะตรวจพบบางสิ่งนะ’

‘พิกัตยังไม่แน่ชัด แต่...มีสถานีโทรทัศน์แห่งนี้รวมอยู่ด้วย’

ฉันมีกลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมาทันที จึงกระซิบถามฮวังจีโฮ ที่นั่งอยู่ข้างๆ

“ผลการตรวจสอบยังไม่ออกมาอีกเธอ”

“เดี๋ยวดูให้”

ฮวังจีโฮเช็กดีไวซ์แล้วขมวดคิ้วแน่น

“...สัญญาณแม่มาก ฉันจะลองตรวจสอบผ่านร่างแยกดู”

ทันทีที่ได้ยินว่าสัญญาณไม่ดี ฉันก็ยิ่งมั่นใจ

มีใครบางคนกำลังเฟื่องเฟิงพวกเราอยู่

ระหว่างที่ยอมจนยอลกำลังท่องบท คนอื่นๆ ก็เลี้งออกไป
เพื่อไม่เป็นการรบกวนเขา ตอนนี้อยู่ในห้องรับรองมีแค่ยอมจนยอล
อยู่คนเดียว

เมื่อท่องบทเสร็จ ยอมจนยอลก็เหลือบมองนาฬิกา

นาฬิกาแบบเข็มที่แขวนอยู่บนผนังบอกว่าใกล้ถึงเวลา
ที่ต้องออกไปทำหน้าที่ต่อแล้ว แต่ผู้จัดการส่วนตัวและบอดีการ์ด
ซึ่งเป็นเผ่ามังกรกลับยังไม่เข้ามาเรียก

ยอมจนยอมเดินเข้าไปใกล้ประตูแล้วเรียก

“พี่ครับ? อยู่ไหม เหมือนจะถึงเวลาแล้วนะ...”

“...อย่าออกมา!”

เสียงแหลมเล็กดังขึ้น

ทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น ยอมจนยอลก็ชักมือออกจากประตู
ทันที

เขาไม่ได้ทำเรื่องโง่ๆ อย่างการถามกลับว่าอีกฝ่ายเป็น
อะไรหรือเปิดประตูออกไป

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เรียกคนอื่นมาดีกว่า!

เมื่อตัดสินใจได้เช่นนั้น ยอมจนยอลจึงพยายามส่งข้อความ
ผ่านดีไวซ์ แต่การเชื่อมต่อกลับล้มเหลว

ที่สถานีโทรทัศน์ปิดกั้นการสื่อสารของดีไวซ์นั้นหรือ

เมื่อรู้ว่าสถานการณ์ไม่ปกติ ยอมจนยอลก็พยายามตั้งสติ

วาบ!

คลื่นพลังพิเศษอันทรงพลังปะทะกันจนแรงสั่นสะเทือน
แผ่กระจายไปถึงอีกฝั่งของห้องรับรอง

การที่สามารถปะทะคลื่นพลังพิเศษกับเผ่ามังกรได้อย่าง
สูสี แสดงว่าคุณต่อสู้ไม่ธรรมดา

“พีครับ ผมจะเข้าไปช่วย!”

“จุนยอล อย่า! คู่ต่อสู้คือ...!”

ทว่าคำพูดของเธอกลับขาดห้วงไปกลางคัน

ตูม...!

ประตูห้องพังลง และเบื้องหลังเผ่ามังกรที่บาดเจ็บสาหัส
จนเซซวนไป ก็ปรากฏเงาร่างหนึ่ง

ในขณะที่เดียวกัน มังกรแดงที่ยอมจุนยอลเตรียมจะอัญเชิญ
ออกมาก็พลันสลายไปในพริบตา

พีว...

ยอมจุนยอลตกใจกับภาพมังกรแดงที่สลายหายไปอย่าง
ง่ายดาย

เขาคุ่นเคยกับความรู้สึกนี้ดี

สิ่งที่เขากำลังรู้สึกอยู่ตอนนี้ คือความรู้สึกแบบเดียวกับ
เวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับเผ่ามังกร

ทันทีที่รับรู้ว่าการสื่อสารถูกตัดขาด ฉันก็รีบแจ้งให้ยงเจกอน
และเจกัลแจกออลซึ่งอยู่ในฐานะผู้ปกครองทราบ

“การสื่อสารถูกตัดขาดตั้งนั้นหรือ”

“ดูเหมือนว่าระบบภายในจะยังใช้ได้อยู่ ตอนนี้ที่มงาน
ส่วนใหญ่กำลังเคลื่อนไหวตามคำสั่งที่ได้รับผ่านอินเอียร์”

“งั้นก็หมายความว่าติดต่อกับภายนอกไม่ได้สินะ
เสาสัญญาณใกล้ๆ เกิดปัญหาหรือเปล่า”

“วิธีที่ง่ายที่สุดก็คงออกไปตรวจสอบเอง แต่ว่า...”

ยงเจกอนที่มีสกิลบินควรออกไปตรวจสอบนอกตึก
แต่เขากลับเผยท่าทีลังเล

ทันใดนั้น ยงเจกอนก็หรีดตาลง และทำสีหน้าเคลิบเคลิ้ม
ออกมา ก่อนจะลุกพรัดขึ้นจากที่นั่ง

ฮวังจีโฮเองก็ดูเหมือนจะรับรู้อะไรบางอย่างได้เล็กน้อย
จึงมองไปยังอีกฟากของกำแพงสตูดิโอ

...รู้สึกเหมือนมีคลื่นพลังพิเศษไหลวูบมาจากทางนั้น

ในตอนนั้นเอง ผู้เข้าแข่งจากบริษัทนมกุงอุตสาหกรรม
ต่างมิติ ได้เดินขึ้นเวทีราวกับเตรียมตัวพร้อมแล้ว

เขากำไมโครโฟนไว้แน่น ใบหน้าซีดเซียวไร้เลือดฝาด

“ทุกคน...”

เขาฝืนจับไมโครโฟนด้วยมือที่สั่นเทา ก่อนจะแผดเสียง
ตะโกนออกมา

“หนีไปเดี๋ยวนี้! ออกไปนอกสตูดิโอ ไม่สิ ออกไปนอก
อาคารเดี๋ยวนี้!”

ตูม...!

เสียงระเบิดดังขึ้น

ดูเหมือนจะเป็นการระเบิดในระยะใกล้มาก จนสามารถ
รับรู้ได้ถึงแรงสั่นสะเทือนทางกายภาพนอกเหนือจากประสาท
สัมผัสของคลื่นพลังพิเศษ

“มาจากทางห้องรับรองของจูนยอล”

ยงเจกอนเบิกตากว้าง จ้องเขม็งไปยังต้นตอของเสียง
ระเบิดด้วยดวงตาสีฟ้าครามของเขา

ทว่าเหตุผิดปกติกลับไม่จบลงแค่นั้น

“อะ อะไรนะ!”

“เกิดอะไรขึ้น?”

เสียงแตกตื่นของเด็กๆ ดังขึ้น ขณะที่พวกเขาลุกขึ้น
ตามสัญชาตญาณ พร้อมถือการ์ดไอเท็มอาวุธไว้

“อัญเชิญอาวุธไม่ได้!”

บทที่ 356 บทเวที (7)

นอกจากเรื่องการ์ดไอเท็มอาวุธไม่สามารถแปรสภาพ
เป็นของจริงได้ ก็ยังมีปัญหาอื่นอีก

“...แปลกจัง สัญญาณเตือนไม่ดังเลย”

“ครับ? สัญญาณเตือนหรือ”

“ถ้าคลื่นพลังพิเศษระดับนั้นระเบิดขึ้นในอาคาร สัญญาณ
เตือนก็ต้องดังสิ ต่อให้จับคลื่นพลังพิเศษเล็กๆ ไม่ได้ แต่ระดับนี้
ยังไงก็ต้องตรวจจับได้แน่นอน”

ดูเหมือนจงแฮอนจะรู้เรื่องกฎความปลอดภัยดี เพราะ
เธอเข้าออกสถานีโทรทัศน์บ่อยกว่าโรงเรียนเสียอีก

“เพลเยอร์สามารถใช้พลังพิเศษหรือแสงประทับได้โดย
ไม่ต้องมีอาวุธนี่นา เพราะงั้นทั้งสถานีโทรทัศน์เลยมีระบบ
สัญญาณเตือนตรวจจับคลื่นพลังพิเศษติดตั้งไว้ทั่ว ส่วนอาวุธ

ใช้คลื่นพลังพิเศษน้อยกว่ามาก จึงควบคุมได้ด้วยสติเกอร์ฟีนิกแทน”

จองแฮอนซี่ไปทางเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่เป็นเพลเยอร์

เจ้าหน้าที่คนนั้นพยายามแปรสภาพการ์ดไอเท็มขึ้นมารับมือทันทีสมกับเป็นเพลเยอร์มืออาชีพ แต่ดูเหมือนการ์ดไอเท็มของเขาเองก็ไม่สามารถแปรสภาพได้เช่นกัน

จากคำอธิบายที่ได้ยินตอนผ่านจุดตรวจความปลอดภัยเดิมที่บทบาทของสติเกอร์ไม่ใช่การห้ามแปรสภาพ แต่คือการทำให้อัตโนมัติเตือนดังขึ้นเมื่อมีการแปรสภาพอาวุธ

ดูเหมือนเจ้าหน้าที่พวกนั้นจะติดสติเกอร์ไว้กับอาวุธด้วยเพื่อกรณีที่ต้องแปรสภาพอาวุธขึ้นมาเพื่อใช้งาน

คนที่ก่อเรื่องนี้ต้องรู้จักระบบรักษาความปลอดภัยของสถานีโทรทัศน์เป็นอย่างดีแน่นอน

“ดูเหมือนการ์ดไอเท็มที่ติดสติ๊กเกอร์จะมีปัญหาครับ เพราะการ์ดอื่นที่ไม่ได้ติดสติ๊กเกอร์ยังสามารถแปรสภาพได้ตามปกติ”

“แปลว่าไม่ใช่ว่าฟังก์ชันแปรสภาพของการ์ดทั้งหมดถูกฉีกไว้ แต่มีปัญหาเฉพาะการ์ดที่ติดสติ๊กเกอร์สินะ”

มกอุรัมถือแปรงทองเหลืองที่เพิ่งแปรสภาพขึ้นมาได้ไม่นาน

ไอเท็มนั้นไม่ใช่อาวุธ แต่เป็นเครื่องมือที่ใช้ทำความสะอาดพื้นผิวโลหะจากรอยแยกต่างมิติ

ถึงจะรู้ว่าเอามาด้วยทำไม แต่ดูเหมือนมกอุรัมจะพกมันติดตัวเป็นปกติอยู่แล้ว

ฮวังจีโฮมองสติ๊กเกอร์ที่ติดอยู่บน ‘พลองฝึกหัด’ ระดับความหายาก R ซึ่งโรงเรียนเป็นผู้แจกให้ แล้วเอ่ยขึ้น

“มันถูกทำขึ้นมาอย่างดี ถ้าฝืนลอกสติ๊กเกอร์ออก การ์ดไอเท็มก็จะเสียหาย ถ้าไม่ยอมเสียไอเท็มก็ห้ามฝืนลอกออกเด็ดขาด...”

แควก!

เสียงที่ไม่เป็นมงคลดึงดูดความสนใจพวกเรา

พอหันไปมองก็เห็นกิมซานชลกับวังซานชลกำลังฝันฉีกสติ๊กเกอร์ออกจากการ์ดไอเท็ม พร้อมกับถ่ายคลีนพลังพิเศษเข้าไปในนั้น

การ์ดไอเท็มเปล่งแสงจากคลีนพลังพิเศษอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะดับลง

“เฮ้? อะไรเนี่ย! แปรสภาพไม่ได้!”

“การ์ดไม่ได้พังง่าย ๆ จากความเสียหายทางกายภาพไม่ใช่เหรอ ตอนดูการทดลองในทีวี ต่อให้รถบรรทุกวิ่งทับก็ยังไม่เป็นอะไรเลยนี่!”

ฮวังจีโฮยังพูดไม่ทันขาดคำ ก็มีคนไม่น้อยทยอยทำลายการ์ดของตัวเอง

คงเพราะพวกเขาพกไอเท็มติดตัวมาหลายชิ้น เลยคิดว่าลองสักสองสามชิ้นก็คงไม่เป็นไร

“ช่างเถอะ ยังไงก็สู้ด้วยมือเปล่าได้อยู่แล้ว”

“ฉันก็เหมือนกัน”

“ฮ่าๆๆๆ! ฉันก็เหมือนกัน!”

“ไม่ได้ถามสักหน่อย”

แม้สถานการณ์จะปิดปกตಿಯ่างเห็นได้ชัด แต่เด็กๆ ในห้องกลับค่อนข้างใจเย็น

พวกที่จำเป็นต้องพึ่งอาวุธถึงจะสู้ได้ยังคงดูตื่นตระหนกอยู่บ้าง แต่ในห้องของเราก็มีเด็กที่สู้ได้โดยไม่ต้องใช้อาวุธอยู่ไม่น้อย

กรณีการต่อสู้ด้วยมือเปล่า หากไม่สวมอุปกรณ์ป้องกันพลังโจมตีจะลดลงและมีโอกาสบาดเจ็บสูงขึ้น แต่ก็ไม่ถึงกับสู้ไม่ได้

ถ้าอย่างนั้น คนที่สู้ได้ตอนนี้ ก็คือพวกที่เดิมทีไม่ได้ถนัดการโจมตีทางกายภาพอย่างฮวังจีโฮกับ...

เด็กปีหนึ่ง ห้องศูนย์ตอนนี่ที่ยังสู้ได้มีฉัน ฮวังจีโฮ ฮันอี
แมงฮโยดน ซาวอลเซอีม และมินกืออริน

ฮันอีกับมินกืออรินอาจเพิ่งเคยสู้โดยไม่มีอุปกรณ์ป้องกัน
แต่เมื่อเทียบกับคิมยูรี ควอนเรนา และมกอร์มที่ดูจะสู้ลำบาก
หากไม่มีไอเท็มอาวุธ พวกเธอก็ยังนับว่าเป็นกำลังรบได้

ยงแจกอนที่ใช้ศาสตร์แห่งมิติ และแจกัลแจกอลที่ใช้สภิล
วาจา ต่างก็ไม่ใช่เด็ดยอดเป็นร้อย

ส่วนปีสอง ห้องศูนย์ดูแตกตื่นสุดขีด และเอาแต่ก้มมอง
หน้าการ์ดพลังตัดพ้ออย่างสิ้นหวัง

แต่กระนั้น กำลังรบก็ยังเหลือเพื่อ

ถ้าเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ ก็แค่หยิบอาวุธจากคลังไอเท็มมา
แจกให้ก็พอ

พวกการ์ดไอเท็มที่รวบรวมมาได้จากงานประมูลห้างฝัน
มายาและไฟต์คลับ กองสะสมอยู่ในคลังไอเท็ม

ไอเท็มที่โรงเรียนแจกให้ ฉันก็แค่ใส่พกไว้ในซองการ์ดตามปกติ แต่การ์ดที่ขโมยมาและคราดช่างเป่าซินจีน ถูกเก็บไว้ในหน้าต่างไอเท็ม ทำให้จุดตรวจความปลอดภัยตรวจจับไม่ได้

แต่ฉันก็ลัดมือที่กำลังจะเอื้อมไปทางคลังไอเท็มลง

ถึงตอนนี้จะมีเพลเยอร์จำนวนมากที่สู้ไม่ได้ถ้าไม่มีอาวุธ แต่สถานการณ์อาจเปลี่ยนได้ทุกเมื่อ! ต้องเก็บไว้เป็นไฟตาย

ฝ่ายตรงข้ามมีความสามารถในการผนึกการแปรสภาพของการ์ดไอเท็มอาวุธ นั่นหมายความว่าอาจมีจังหวะที่เราถูกโยนลงสนามรบโดยไม่มีอาวุธอีกก็ได้

ฮวังจีโฮเองก็น่าจะคิดเหมือนฉัน เขามองมาทางนี้แล้วส่ายหน้าเบาๆ ฉันจึงตัดสินใจพักแผนแจกการ์ดไอเท็มไว้ก่อน

ถึงจะตกใจกับหมากที่คาดไม่ถึง แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะตั้งรับไม่ได้ อันดับแรกต้องประเมินสถานการณ์ให้ชัดเจนก่อน

[ท่านใช้แสงประทับ 'วิถีแห่งเพลเยอร์']

[ท่านใช้แสงประทับของตัวละคร ‘เนตรโอบกอด ฟ้าดิน’]

ฉันแผ่แสงประทับของซอนดงฮาออกไปสำรวจทั่วทั้ง
สถานีโทรทัศน์

สิ่งที่เห็นได้ชัดเป็นอย่างแรก คือผนังตึกที่กำลังเลื่อนลง
มาตามประตูและหน้าต่างทุกบาน และบาเรียทรงพลังที่ทางคลุม
สตูดิโอ

และสิ่งที่เห็นถัดมา คือ...

หน้าห้องรับรองของยอมจุนยอล เฝ้ามังกรกำลังถูกโจมตี!
และคนที่กำลังโจมตีเฝ้ามังกรอยู่ตอนนี้คือ...!

ฝ่ายตรงข้ามคือเฝ้ามังกรที่ปรากฏในเกมเพลย์มาโก

วีรบุรุษในตำนานที่เชี่ยวชาญการสังหารมังกรนามว่า
‘แคดมัส’

ว่ากันว่าเมื่อยังเป็นมนุษย์ เขาได้สังหารมังกร ‘แดรกอน
อิสเมนีโอส’ ที่เกิดจากโลหิตของเทพ และในช่วงบั้นปลายของ
ชีวิต เขาและภรรยาที่เป็นเทพริดาได้กลายเป็นมังกร

กล่าวคือ แคมัสเป็นมังกรที่มีตำนานการสังหารมังกร
ติดตัว เขาเป็นศัตรูตัวฉกาจของเผ่ามังกรและลูกหลานอย่าง
สมบูรณ์

*ยังไม่ถึงจังหวะที่แคมัสควรจะปรากฏออกมาเลย
แต่กลับใช้หมอกตัวนี้แล้วมันเหวอ!*

ตัวตนนี้เคยถูกยกให้เป็นหนึ่งในมนุษย์ผู้เป็นที่รักที่สุด
ของเหล่าทวยเทพ เขาจะปรากฏตัวในฐานะศัตรูในเพลย์มาโก
หลังจากยอมจูนยอลเสียชีวิตไปแล้ว

ตอนที่ทีมสิงห์แดงผิงกำลังกับเผ่ามังกรบุกโจมตีอาคาร
รัฐสภา แคมัสได้สำแดงฤทธิ์เดชของนักล่ามังกรในตำนาน
ให้เป็นที่ประจักษ์

เพราะแคมัสเป็นถึงตำนานนักล่ามังกร เผ่ามังกรจึง
รับมือได้ยาก แต่สนามรบคือคาบสมุทรเกาหลี่ และในแผ่นดิน
แห่งนี้ มังกรครามสามารถดึงพลังใต้ดินออกมาใช้จนรักษาสมดุล
ไว้ได้

ทว่า สมดุลนั้นได้พังทลายลงเมื่อนางทรงของราชัน
เทพมังกรทรยศ

เขากำลังเฟื่องเลี้ยงยอมจนยอล ถึงเผ่ามังกรจะยื้อไว้ได้
แต่ก็ต้องรีบไปช่วย!

ก่อนจะคิดหาทางรับมือได้ สายตาของฉันทก็เหลือบไปเห็น
บางสิ่งเข้า

เกิดการระเบิดขึ้นที่ลานจอดรถใต้ดิน รถที่จอดอยู่จึงถูก
คลื่นพลังพิเศษบีบอัดจนยับบราวกับกระป๋องบุบ

แม้จะไม่ได้ยินเสียง แต่ก็เห็นได้อย่างชัดเจนว่ารถถูก
ทำลาย และพื้นดินแยกพร้อมเสียงดังสนั่น

ทันใดนั้น บางสิ่งก็โผล่ขึ้นจากพื้นดินที่ถูกทำลาย

รอยแยกต่างมิติ

“ดูเหมือนกำลังรบจะเพียงพอ ขอประเมินสถานการณ์ก่อน
...”

“เกิดรอยแยกที่ลานจอดรถใต้ดิน! ขอกำลังเสริมด้วย!”

เป็นเสียงของสมาชิกทีมเพลเยอร์มืออาชีพที่รับหน้าที่
ดูแลความปลอดภัย

รอยแยกต่างมิติเกิดขึ้นโดยไม่มีสัญญาณเตือน แถมยังไม่สามารถใช้อีเอ็มอาร์ได้ ดูเหมือนว่าพวกเขาจะรับมือกันเองไม่ไหว

แจ็กแกลงพยักหน้ารับคำขอทันที

“ผมจะไปเองครับ ครูยงแจกอน ผากเด็ก ๆ หนอยได้ไหมครับ”

“ผากอะไรกันเล่า! พวกเราก้จะไปสู้ด้วย!”

“ใช่ครับ! จู่ ๆ ก็ใช้อาร์ไม่ได้ แถมยังเกิดรอยแยกอีก มันแปลกเกินไปแล้วนะครับ!”

“ถ้าคนไม่ดีหวังปองร้ายครุจะทำยังไง”

“พวกเธอไม่มีอาร์ ให้ไปด้วยไม่ได้หรือก ไปช่วยอพยพคนอื่นเถอะ”

พวกรุ่นพี่ปีสอง ห้องศูนย์เข้าชื่ออยู่พักหนึ่ง แต่พอตาสว่างว่าตนคือภาระมากกว่าประโยชน์ก็เลิกทำตัวเง่า

“ฉันอยากไปหาอมจนยอล ดูเหมือนที่นั่นจะมีอะไร
ไม่ชอบมาพากล”

ยงเจกอนมองไปทางห้องรับรองด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

เวลาในการรับมือนัดน้อยลงเรื่อย ๆ แต่ก็ไม่ได้ถึงกับ
อับจนหนทาง

แม้จะถูกโจมตีกะทันหัน แต่ฝ่ายตรงข้ามเลือกเงินหมาก
อย่างกล้าหาญ โดยเฟ่งเล็งหมากหลายตัวพร้อมกัน
การเคลื่อนไหวจึงมีช่องโหว่

ยิ่งไปกว่านั้น ในมือของฉันยังมีหมากอีกหลายตัวที่ฝ่าย
ตรงข้ามไม่รู้

ฉันจึงตั้งสติและเอ่ยปากขึ้น

“ขอให้เพื่อนๆ ห้องผมมีส่วนร่วมในการบุกพิชิตรอยแยก
ด้วยเถอะครับ”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก รอยแยกแค่นี้เราไม่ต้องยืมมือ
นักเรียนหรอก ยังมีเพลเยอร์อีกหลายคนที่สามารถทำได้โดยไม่ต้องพึ่ง
อาวุธ และถ้ามีกวีหยกครามไปด้วย...”

ฉันส่ายหน้ากับคำพูดของเพลเยอร์ฝ่ายรักษาความปลอดภัย

ฉันไม่มีทางส่งแจ็กเก็ตแจกอลไปยังจุดวิกฤตตามลำพัง หรือแยกเขาออกจากกลุ่มลงไปชั้นใต้ดิน เพราะมันอาจเป็นหนึ่งในหมากที่ศัตรูจงใจล่อให้เดิน

เหนือสิ่งอื่นใด คำพูดของเพลเยอร์คนนั้นฉีดยาพิษมาตั้งแต่ต้น

“ผมใช้พลังพิเศษสายหยั่งรู้มองชั้นใต้ดินมาแล้ว รอยแยกที่เกิดขึ้นตอนนี้มีมากกว่าสามแห่ง และจากขนาดกับลักษณะภายนอก คาดว่าอย่างน้อยก็ระดับความหายาก SR ขึ้นไป ถ้าไม่เพิ่มจำนวนคนสำหรับการพิชิตรอยแยก พวกเอเนมีจะได้จากใต้ดินขึ้นมายังสถานีโทรทัศน์แน่”

คำพูดของฉันทำให้เพลเยอร์ฝ่ายรักษาความปลอดภัยถึงกับหน้าถอดสี

ไม่รู้ว่าเป็นการแสดงหรือไม่ แต่ดูท่าทางเขาจะตื่นตระหนกจริง ๆ

“ในกล้องจับได้แค่แห่งเดียวเองนะ...!”

“อีกฝ่ายน่าจะเล็งจุดบอดที่กล้องไม่สามารถจับภาพได้
พวกเราจะแบ่งกำลังพลาดไม้ได้เด็ดขาดครับ”

ทั้งเพลเยอร์ฝ่ายรักษาความปลอดภัยและเจกัลแจกอล
ต่างก็ตกใจเมื่อได้ฟังคำอธิบายนี้ ก่อนจะตั้งใจฟังต่อไป

ถึงฉันจะเป็นนักเรียน แต่ก็เป็นเพลเยอร์ที่มีชื่อเสียงอยู่
บ้าง และที่สำคัญยังเป็นคนที่กำลังประเมินสถานการณ์สนามรบ
ด้วยพลังพิเศษสายหยั่งรู้ ความเห็นของฉันจึงไม่อาจมองข้ามได้

“ฮวังจีโฮ นายพาวพวกที่ยังสู้ต่อไปตั้งรับใกล้รอยแยก
ร่วมกับครุเจกัลแจกอล ทำหน้าที่เป็นกองกำลังป้องกัน จนกว่า
‘กำลังเสริม’ จะมาถึง”

“เคลียร์รอยแยกไปเลยไม่เร็วกว่าเธอ”

“กำลังเสริมกำลังจะมาแล้วนี่นา”

แม้การสื่อสารจะถูกตัดขาด แต่พรคัมครองของฮวังจีโฮ
ยังแผ่ไปทั่วทั้งคาบสมุทรเกาหลี ทำให้ยังคงติดต่อกับร่างแยก
ของเขาได้อยู่

อวังจีโศคงส่งกำลังเสริมมายังสถานีโทรทัศน์ผ่าน
ร่างแยกแล้ว ไม่จำเป็นต้องเสียงเข้าไปในรอยแยกในฐานะ
หน่วยบุก แล้วสร้างสถานการณ์ที่อาจทำให้แจ็กอลต้อง
โดดเดี่ยว

“ใช้สตูดิโอแห่งนี้เป็นที่หลบภัยเถอะครับ ที่นี่มี ‘นักบุญ
แห่งภูเขาเนจิง’ อยู่”

ดูเหมือนยอแรฮุนจะได้รับข่าวมาก่อนแล้ว เพราะฉันเห็น
เขาถือ ‘คทาขั๊กขระ’ หนึ่งในอัญจรัสบริวาร หรือเครื่องใช้
สืบทอดอย่างของพระภิกษุ เพื่อกางบาเรียคลุมสตูดิโอ

เนื่องจากคทาขั๊กขระมีอำนาจเพียงการสร้างบาเรีย ไม่มี
พลังโจมตีมากไปกว่าไม้กระบองทองสัมฤทธิ์ จึงไม่ถูกผนึกด้วย
สติ๊กเกอร์สัญญาณเตือน

“แล้วนายจะทำอะไร”

“ฉัน...”

ฉันเดินเข้าไปหาเงาเจกอนที่กำลังหรือตามองผนังสตูดิโอ
แล้วจึงเอ่ยปาก

“ฉันจะเคลื่อนไหวไปพร้อมกับครูยงเจกอน”

“กับยงเจกอน?”

ฮวังจีโฮดูกังขา แต่ก็ไม่ตั้งคำถามกับแผนของฉัน

คงไม่เหมาะที่จะเล่าแผนต่อหน้าทุกคน และเหนือสิ่งอื่นใด
ถ้าฉันอธิบาย เขาต้องคัดค้านแน่

“ฉันอยากไปสมทบกับรุ่นพี่ยอมจนยอลเพื่ออพยพคน
ถ้าการรวมกลุ่มเสร็จเร็ว ฉันก็จะลงไปชั้นใต้ดินด้วย”

“โจอียชิน นาย...”

คำพูดของฮวังจีโฮขาดหายไปกลางคัน

“สรุปว่าในสตูดิโอปลอดภัยใช่ไหม”

คนที่เอ่ยถามคือพิธีกรหลักของรายการเพลย์ลิสต์ ผู้เป็น
เพลเยอร์คนดังเจ้าของฉายา ‘ชเวจินา กระจกเงาสองด้าน’

ไต้ยินมาว่าเดิมทีชเวจินาก็ไม่ได้มีพลังพิเศษสายโจมตี
อยู่แล้ว พออาวุธไอเท็มถูกผนึกก็คงอยู่ในสภาพที่สู้ไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้น พวกเราจะอยู่ที่นี้และถ่ายทำต่อคะ”

“ครับ? ในสถานการณ์แบบนี้เนี่ยนะ?”

ชเวจีนามองพวกเราสลับกับมองขึ้นไปบนเวที

ผู้เข้าแข่งคนที่สามซึ่งเคยประกาศให้ผู้คนอพยพด้วย
อาการสั้นกลัว กำลังคุยกับโปรดิวเซอร์อยู่บนเวที

สคริปต์รายการเพลย์ลิสต์รอบสุดท้ายที่พิมพ์ลงบน
แผงโลหะอยู่ในสภาพกระจัดกระจายด้านล่างพวกเขา

“จนถึงตอนนี้ รายการเพลย์ลิสต์ก็ยังไม่หลุดพ้นจาก
ข้อครหา ถ้าต้องเลื่อนการถ่ายทำหรือหยุดออกอากาศเพราะ
การพิชิตรอยแยก กระแสสังคมจะยิ่งคัดค้านไม่ให้เพลเยอร์เข้าสู่
วงการบันเทิงแน่นอนคะ”

ชเวจีนาพูดด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ

“ผู้คนจะรู้สึกว่าคุณคุกคามจากรอยแยกอยู่ใกล้ตัวมากขึ้น
แล้วสุดท้ายก็จะมีเสียงบอกว่า รายการโทรทัศน์ควรเป็นของ
คนธรรมดา ส่วนเพลเยอร์ก็ควรไปพิชิตรอยแยกอย่างเดียว”

“แบบนี้...”

เสียงร้องของจองแฮอนดังขึ้น

จองแฮอนอ้าปากเหมือนจะโต้แย้ง แต่ในฐานะโฮมมาที่เป็นแฟนรายการเพลย์ลิสต์ เธอเองก็รู้ถึงกระแสสังคมดี จึงได้แต่เฝ้าปากเงียบ

“ทั้งการพิชิตรอยแยก และการออกอากาศเพลย์ลิสต์ ตอนสุดท้าย ต้องจบลงอย่างสมบูรณ์แบบค่ะ ไม่อย่างนั้นเส้นทางที่เพลเยอร์จะยืนอยู่บนเวทีอีกครั้ง จะถูกปิดตายไปตลอดกาล”

บทที่ 357 บทเวที (8)

ระงับการถ่ายทอดสด

ฉันลองจินตนาการในหัวว่า จะเกิดอะไรขึ้นบ้างหากการถ่ายทอดสดถูกระงับจริงๆ

รายการเพลย์ลิสต์มีกระแสต่อต้านมากเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ไม่ว่าจะเกิดความเสียหายหรือไม่ ยังไงก็ต้องมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ตามมาแน่นอน

ผู้ชมทุกคนต่างรู้ดีว่าเพลเยอร์ที่มาออกรายการเพลย์ลิสต์นั้นสิ้นหวังกันแค่ไหน และพวกแอนติแฟนก็จะเอาประเด็นนั้นมาอ้าง ว่าต้องมี ‘บางอย่าง’ ที่ร้ายแรงพอจะทำให้หยุดการออกอากาศที่พวกเขาตั้งรกรากกันขนาดนั้น

แอนติแฟนจำนวนมหาศาลไม่มีทางคิดแล้วปล่อยผ่านไปง่ายๆ ว่า ‘บางอย่าง’ นั้นเป็นเพียงมาตรการเพื่อความปลอดภัยเท่านั้น ฉันจึงลองตั้งสมมติฐานในกรณีที่เลวร้ายที่สุด

อาจมีผู้ได้รับบาดเจ็บ และมีความเป็นไปได้ว่าจะถูกตั้งข้อสงสัยว่าเป็นการปกปิดความจริง

ในเมื่อการสื่อสารถูกตัดขาด ก็ไม่มีทางถ่ายทอดภาพเหตุการณ์ในสถานที่จริงออกไปได้

ยิ่งไปกว่านั้น ที่นี่คือสถานีโทรทัศน์ แม้จะนำภาพจากอุปกรณ์บันทึกมาเปิดเผยในภายหลัง แต่ที่นี้ก็เป็นที่ที่มีศักยภาพเพียงพอจะดัดแปลงข้อมูลเหล่านั้นได้

กว่าจะให้หน่วยงานสืบสวนตรวจสอบและยืนยันได้ว่าอุปกรณ์บันทึกไม่ได้ถูกตัดต่อ ก็ต้องใช้เวลาหลายเดือน

และเมื่อถึงเวลานั้น บรรดาผู้เข้าแข่งขันคงถูกตราหน้าด้วยทฤษฎีสมคบคิดไปถึงไหนต่อไหน กระแสนิยมจะดิ่งลงเหว สังคมจะจดจำข่าวลือบิดเบือนว่าเป็นความจริง และในที่สุดเหล่าแอนติแฟนก็จะได้รับชัยชนะ

แม้จะเป็นการตั้งสมมติฐานที่รุนแรง แต่ในความเป็นจริงก็มีกรณีคล้ายคลึงกันเกิดขึ้นมาแล้วหลายครั้ง

จึงยากจะปิดทึบไปว่าเป็นเพียงความคิดเพื่อฝันไร้สาระ

“...เพลเยอร์จะไม่ถูกวิจารณ์เอาหรอกครับ ที่ไม่ไปบุกพิชิตรอยแยก แต่หยุดการออกอากาศไปก่อนแล้วให้เพลเยอร์ทุกคนไปพิชิตรอยแยกและรับมือกับเอเนมิน่าจะดีกว่านะครับ”

ทีมงานด้านหลังชเวจีนา กล่าวด้วยอาการสั่นกลัว

ใบหน้าที่บิดเบี้ยวบ่งบอกชัดเจนว่าเขาไม่เห็นด้วยกับการถ่ายทำต่อสักเท่าไร

ชเวจีนาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ครั้งหนึ่ง ก่อนจะผ่อนมันออกมาแล้วกล่าวอย่างสุขุม

แม้ประโยคที่เธอพูดจะค่อนข้างยาว แต่น้ำเสียงและการออกเสียงชัดถ้อยชัดคำ สมกับเป็นการพูดของนักวิจารณ์ตัวแทนเพลเยอร์

“ตั้งแต่ฉันไปออกรายการข่าวสด ฉันก็ได้รับคอมเมนต์โจมตีในทำนองเดียวกับที่ผู้กำกับไฟเฟิงพูดไปละ มันเป็นคอมเมนต์ที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังที่กล่าวว่า มันน่าสะอิดสะเอียนเมื่อได้เห็นฉันออกทีวีระหว่างที่เกิดรอยแยกใกล้ๆ กับจุดถ่ายทำ แล้วก็เรียกร้องให้ปลดฉันออกรายการ”